

ЦАРСКИЯТ ЗЕТ

chitanka.info

Едно момче тръгнало по печалба. Вървяло, вървяло из една гора и дошло до една долинка. В долинката чуло нещо да шумоли. Надзърнало да види що шумоли и видяло една мърша, а над мършата се карали една мравка, един сокол и една змия. То ги запитало:

— Защо се карат?

— Караме се, защото не можем да си разделим месото — отвърнали те.

Момчето им разделило месото.

— Много ти благодаря, момче — казала змията. — За награда те благославям, когато поискаш, да ставаш на змия и пак да се превръщаш на човек.

Мравката също го благословила да се преобразява на мравка и пак — на човек.

Соколът — също.

Момчето тръгнало да си върви. Като си вървяло по пътя, хрумнало му да стане змия. „Искам да стана змия!“ — казало си то и начаса се превърнало на змия. После се превърнало на мравка, на сокол и пак на човек.

Като вървяло по пътя си, видяло една колесница, а в нея — царевата дъщеря. Момчето се престорило на сокол и застанало насред пътя. Щом видяла соколчето, царската дъщеря заповядала да спрат колесницата. Тя слязла и поискала да улови птичето. Тя допряла ръката си до опашката му и то подскочило. Току посегнала да го хване — то пак подскочило. Най-после го хванала. Взела соколчето и го отвела в палата. Направила му клетка и го турила в нея. Като се мръкнало, донесли на царската дъщеря да вечеря. Тя се нахранила и си легнала. През нощта соколът се престорил на мравка и изял остатъка от вечерята. На заранта, когато царската дъщеря се събудила, видяла, че ѝ няма яденето.

На втората вечер соколът направил същото. Тогава царската дъщеря почнала да се сърди на своите прислужници.

На третата вечер, след като се навечеряла, легнала си, ала останала будна, за да пази и види кой ще вземе остатъка от яденето. Пазила, пазила, докато задрямала. Като се пробудила, що да види — един хубав момък — да му се не нагледаш — седнал до масата и сладко, сладко вечеря. Тя тихичко станала, отишла до него, хванала го за дрехата и му рекла:

— Какво търсиш тук, юначе, и откъде влезе?

Момъкът се смутил и най-после признал:

— Аз съм соколът, който ти хвана, но се преобразявам. Аз съм наистина човек.

Тя много го харесала и на другия ден казала на баща си:

— Искам да се омъжа. Поръчай гайди и тъпани — царска сватба да направим!

— Как ще се омъжиш, като не сме ти намерили още другар?

— Ти поръчай свирки и тъпани, повикай и сватове, аз ще си намеря момче — рекла дъщерята.

И царят я послушал.

Направили голяма царска сватба.

На следната година царят тръгнал на война. Сам той водил войската на бой. Но неприятелят излязъл по-силен и царят едва спасил половината си войска.

Тогава зетят му казал:

— Пусни ме, дядо, аз да се бия.

И владетелят го пуснал.

Струпал зетят войската на закрито. Когато се стъмнило, казал си: „Искам да стана сокол, че да литна“. Начаса се превърнал на сокол и литнал в неприятелския стан. Когато вражеските войници спели дълбок сън — той се превърнал на човек и взел да сече наред със сабята си враговете. Наскачали изплашени войниците в тъмнината и почнали едни други да се избиват. Така той ги победил. Превърнал се пак на сокол и литнал към войската си. Пратил тогава вестители до царя да му съобщят за победата и да го зарадват, че нито един негов войник не е загинал.

На сутринта той повел войската си към морето, за да се изкъпе. Както се къпел, една голяма риба се спуснала и го глътнала. Всички войници се изплашили — как да се явят пред царя без победителя? Мислили, кроили и най-после решили да изпратят едного при царя — уж че е неговият зет.

— Не е този моят зет! — казал царят.

— Не е този моят мъж! — казала дъщеря му.

А проводеният настоявал:

— Аз съм, но вие не можете да ме познаете — от битката съм се изменил.

— Добре — казала царската дъщеря, — превърни се тогава на змия.

— Как може човек да стане змия?

— Е, щом е така, превърни се на сокол.

— Та от човек сокол става ли?

— Ти не си моят мъж. Ако не кажеш какво е станало с мъжа ми, ще те погубим.

Онзи най-после признал:

— При вас лъжа не бива. Твоя мъж го глътна една риба в морето.

Царската дъщеря имала три златни ябълки. Взела тя ябълките и накарала войника да я заведе на мястото, където рибата погълнала мъжа й. Тя застанала на брега на морето и почнала да подхвърля ябълките. Рибата, като я видяла, се примолила:

— Дай ми тези ябълки, царкиньо — ти други ще си набереш.

— Ще ти дам — отговорила тя, ако ми върнеш човека, когото вчера си глътнала.

— Добре — съгласила се рибата. Царкинята хвърлила на рибата една златна ябълка и тя освободила царския зет.

Юнакът, щом излязъл, превърнал се на сокол и литнал нагоре. Той се върнал в палата, където всички го посрещнали с голяма радост и почести. И царската дъщеря отново заживяла радостно и щастливо със своя мил съпруг.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.